ὁ βασιλεὺς ἡμῶν εἶναι αὐθάδης ἐρωτομανής, τὰ δὲ ἐμπόδια ἔτι μᾶλλον παροξύνουσιν αὐτόν. Ἔχε λοιπὸν οἶκτον δι' ἐμέ, Ἄρτεμις, διότι σὲ ἀγαπῶ καὶ οὐδὲν δύναμαι νὰ πράξω διὰ νὰ σὲ σώσω.

Ἡ κόμησσα παρετήρει τὸν σύζυγόν της μετὰ καταφρονητικῆς συμπαθείας.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε, διὰ τὴν εἰλικρίνειάν σου, Αὐρηλιανέ· ἔλαβες τὴν καλλιτέραν ἀπόφασιν ἀφεὶς ἐμὲ νὰ ὑπερασπισθῶ. Ἀλλὰ πιστεύεις ὅτι ἀρκεῖ νὰ μὲ ἴδῃ ὁ βασιλεὺς μίαν ἡμέραν διὰ νὰ μὲ ἀγαπήσῃ;

— Ἄρτεμις, ὑπέλαβεν ὁ Μονσενύ, εἶσαι ἡ ὡραιοτέρα πασῶν τῶν γυναικῶν τῆς αὐλῆς, οὐδὲ τῆς κυρίας Σατωβριὰν ἐξαιρουμένης. Ἄλλως τε, ὁ βασιλεὺς εἶναι λίαν ἄστατος, ἐρᾶται ταχέως καὶ λησμονεῖ τὸν ἔρωτά του ἔτι ταχύτερον. Πολλάκις κατηγορεῖ τὰς γυναῖκας ἐπὶ ἀστασίᾳ, ἐνῷ αὗται μιμοῦνται τὸ παράδειγμά του.

Ἡ κόμησσα ἐσκέπτετο ἐπί τινας στιγμάς· εἶτα μειδιῶσα τῷ Μονσενύ, ὅστις ἐναγωνίως ἠτένιζεν αὐτήν, εἶπεν αὐτῷ:

— Ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, Αὐρηλιανέ, οὐδὲν ἔχεις νὰ φοβῆσαι διὰ τὸν βασιλέα, διότι ἡ καρδία μου εἶναι ἤδη πλήρης ἔρωτος.

— Εὐχαριστῶ, Ἄρτεμις, ἀπήντησεν ὁ κόμης σφίγγων τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του μετὰ συζυγικῆς ἐμπιστοσύνης. Ἀλλ' αἱ γυναῖκες ἀγνοεῖτε ὁποῖον γόητρον, ὁποία δύναμις μαγικὴ περιβάλλει τὴν βασιλείαν. Ἐκ τῶν ἐστεμμένων ἐκείνων μετώπων ἀπαστράπτει λάμψις θαμβοῦσα καὶ ἑλκύουσα!

— Θέλεις νὰ μὴ ἴδω τὸν βασιλέα; εἶπε ζωηρῶς ἡ νεαρὰ γυνή. Εἰπὲ μίαν λέξιν καὶ ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ταύτης μεταβαίνω εἰς τὸν πύργον τοῦ Αἰγκεμὸν παρὰ τῇ θείᾳ μου.

— Θὰ ἦτο ἀφροσύνη νὰ ταξειδεύσῃς, καθ' ἣν στιγμὴν αἱ ὁδοὶ εἶναι πλήρεις στρατιωτῶν διωκώντων τὸν κύριον Βουρβόνον.

— Ἀλλ' ὁ Διδιὲ δύναται νὰ μὲ συνοδεύσῃ μὲ φρουράν, εἶπεν ἡ κόμησσα προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ συζύγου της βλέμμα διαπεραστικόν, ὡς εἰ ἤθελε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του.

Ἐπεκράτησε πρὸς στιγμὴν σιγή. Ὁ Μονσενὺ ἐσκέπτετο. Ἐγνώριζε καλῶς τὸν βασιλέα Φραγκίσκον!

— Δύνασαι, ἐξηκολούθησε μετὰ δειλίας ἡ Ἄρτεμις, νὰ εἴπῃς εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ὅτι ἀνεχώρησα πρὶν ἢ λάβῃς τὴν ἐπιστολήν του καὶ ὅτι φοβοῦμαι τὴν πολεμικὴν αὐτὴν κίνησιν.

— Θά το πιστεύσῃ; παρετήρησεν ὁ Μονσενὺ σείων μεθ' ὕφους ἀμφιβολίας τὴν κεφαλήν.

— Ἀποφάσισον, Αὐρηλιανέ· ὅ,τι διατάξῃς θά το ἐκτελέσω.

Ἐγίνωσκε κάλλιστα ὅτι δὲν θ' ἀνεχώρει!

Ὁ Μονσενὺ προσέκλινε συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ταπεινῆς ἐκείνης ὑποταγῆς, ἣν ἐπίστευεν εἰλικρινῆ, μ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ὀξυδέρκειαν. Μετὰ στιγμὴν δὲ βαθείας σκέψεως εἶπεν:

— Ἄς δώσωμεν κατὰ πρῶτον, τὰς ἀναγκαίας διαταγάς, σὺ μέν, ὅπως ὑποδεχθῇς ἐπαξίως τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, ἐγὼ δὲ διὰ νὰ συλλάβω τὸν κύριον στρατάρχην καὶ τὸν Πυλάδην αὐτοῦ Πομπεράν. Ἀπόψε δὲ θὰ σκεφθῶμεν τίνι τρόπῳ θὰ σώσωμεν τὴν τιμήν σου καὶ τὴν ἰδικήν μου.

Ἐνῷ ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἐλάμβανε χώραν μεταξὺ τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ συζύγου της, ὁ Διδιέ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν τριῶν προστατευομένων του, εἰσήρχετο διὰ τῆς γεφύρας εἰς τὴν πρώτην αὐλὴν τοῦ πύργου.

— Κὺρ Βερνάρ, εἶπεν ὁ νεανίας τῷ ἀρχιτρικλίνῳ, ὅστις ἤρχετο εἰς συνάντησιν αὐτοῦ, ὑψῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ περιστρέφων τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς εἰ κατείχετο ὑπὸ ζωηροτάτης ἀγωνίας, ἰδοὺ ξένοι, τοὺς ὁποίους σοὶ συνιστῶ.

— Ξένοι; ἐπανέλαβεν ὁ Βερνὰρ ἀτενίζων ἔκπληκτος τοὺς νάνους καὶ τὴν Κλοτίλδην.

— Ναί, ξένοι, καλέ μου Βερνάρ, ὑπέλαβεν ὁ Διδιὲ ταραχθεὶς ἐκ τῆς καταφανοῦς καταπλήξεως τοῦ ἀρχιτρικλίνου. Θὰ διατάξῃς νὰ δοθῇ αὐτοῖς καλὴ κατοικία καὶ τροφὴ διὰ νὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν ἔδωκα αὐτοῖς.

Καλὴ κατοικία καὶ τροφή! Οἱ λόγοι οὗτοι ἀντήχησαν ὡς γλυκεῖα ἁρμονία μέχρι τοῦ βάθους τῆς καρδίας τῶν δύο νάνων.

— Κύριε Διδιέ, παρετήρησε χαμηλοφώνως ὁ ἀρχιτρίκλινος, οὐδέποτε ἀμφεβάλλατε διὰ τὴν ἀφοσίωσίν μου, δὲν εἶναι ἀληθές; ὑπηρέτησα ἐπὶ τόσον χρόνον τὸν ἔνδοξον βαρόνον Ἐρρῖκον τὸν πατέρα σας!...

— Τελείωσε, εἶπε ζωηρῶς ὁ νεανίας.

— Εἰξεύρετε, ὑπέλαβεν ὁ Βερνὰρ ἐρυθρὸς ἐκ τῆς συγχύσεως, ὅτι θὰ ἔπιπτα καὶ εἰς τὸ πῦρ διὰ σᾶς...

— Τότε πήγαινε νὰ σουβλισθῇς, διέκοψεν ὁ Μουσερὸν διὰ τῆς ὀξείας αὐτοῦ φωνῆς, διότι λιποψυχοῦμεν ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφή μου, ἀξιότιμε καὶ σεβαστὲ ἀρχιτρίκλινε.

Ὁ Βερνὰρ ἠτένισεν ὀργίλως τὸν νάνον.

— Πρὸ εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν δὲν ἔφαγα, προσέθηκεν ἡ Σεβρέτη.

— Σπεῦσε λοιπόν, καλέ μου Βερνάρ, διότι πεινοῦν! εἶπε ἐπιχαρίτως ὁ Διδιὲ ὠθῶν πρὸ αὐτοῦ τοὺς ξένους του, ὡς εἰ ἤθελε νὰ δείξῃ αὐτοῖς τὸν δρόμον.

Ὁ ἀρχιτρίκλινος ἦν προφανῶς τεταραγμένος καὶ ἵστατο ἀκίνητος καὶ ἀποκεκαλυμμένος ἐνώπιον τοῦ νέου αὐτοῦ αὐθέντου.

— Λοιπόν! τί σκέπτεσαι; ἠρώτησεν ὁ Διδιὲ τύπτων αὐτὸν οἰκείως ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— Σκέπτομαι, ἐψιθύρισεν ὁ Βερνάρ, ὅτι ὁ ἐκλαμπρότατος κόμης μᾶς διέταξεν αὐστηρῶς νὰ ἀποδιώκωμεν ὅλους τοὺς πλάνητας, βοημούς, ταχυδακτυλουργοὺς καὶ ἄλλους ἀγύρτας, οἵτινες ἤθελον ζητήσει ἄσυλον εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν του.

— Ἰδιοκτησία του! ἐπανέλαβε πικρῶς ὁ Διδιέ· λησμονεῖς ὅμως, κὺρ Βερνάρ, ὅτι ἀπόντος τοῦ θείου μου ἐσυνείθισα νὰ δίδω διαταγὰς εἰς τοὺς ὑπηρέτας τοῦ πύργου καὶ θεωρῶ τὴν μὴ ὑπακοὴν ὡς ὕβριν. Δὲν πιστεύω ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς νὰ σᾶς ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ μὲ σέβεσθε.

— Ὄχι, βεβαίως, κύριε Διδιέ, ἀπήντησε ταπεινῶς ὁ ἀρχιτρίκλινος, ἀλλά...

— Σπεῦσον λοιπὸν νὰ ὑπακούσῃς.

— Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν θὰ ἐδίσταζα, ἀγαπητὲ αὐθέντα, ἂν μὴ πρὸ μιᾶς ὥρας δὲν ἐπανήρχετο ὁ κύριος κόμης.

Ὁ νέος ἐφρικίασε καὶ ἐγένετο κάτωχρος.

— Ὁ θεός μου εἶναι ἐδῶ! ἐψιθύρισε δυσανασχετῶν.

— Δὲν εἴμεθα τυχηροί, εἶπε στενάζων ὁ Μουσερόν· νὰ τὸ δεῖπνόν μας ἐχάθη!

[Ἕπεται συνέχεια].

ΤΟΝΥ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΜΟΡΕΛΛΑ

Διήγημα

ΕΔΓΑΡΔΟΥ ΠΟΕ

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐν τούτοις αἱ προσωπικαὶ αὐτῶν σχέσεις καθίσταντο στενώτεραι, καὶ ὁ Ἀντιζίστρωφ προδήλως προσεπάθει νὰ δώσῃ εἰς αὐτὰς ἐγκάρδιον σχετικότητα. Ἀλλ' αὐτὴ αὕτη ἡ ἐγκάρδιος σχετικότης ἔφερεν ἐνίοτε εἰς ἀπορίαν τὸν ἀγαθὸν Βαλεριανόν, ὅταν παραλλήλως πρὸς αὐτήν, ἔθετεν οὗτος τὴν ἐπιφυλακτικότητα ταύτην, τὴν ἐκμέρους ἐκείνου ἄρνησιν εἰλικρινείας, μόλις ἐθίγετο ὁ ὑπαινιγμὸς περὶ τῆς δυνάμεως, τῶν σχέσεων καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως, ἅτινα ἐνίοτε ὡς ἀκουσίως διεκόπτοντο κατὰ τὴν φιλικὴν συνδιάλεξιν. Ὑπείκων ἠθικῶς τῷ Ἀντιζίστρωφ καὶ ἀγαπῶν αὐτὸν ὁλοψύχως ὁ Βαλεριανός, ἠσθάνετο ἑκάστοτε πόνον καὶ ἀδικίαν ἐν τῇ καρδίᾳ του εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ φίλος, μ' ὅλην τὴν ἀγάπην του, δὲν θέλει νὰ φανῇ αὐτῷ εἰλικρινὴς καὶ ἡ ἰδέα αὕτη τὸν ἐβασάνιζεν. Ὁ Βαλεριανὸς ὑπέθετεν ὅτι ὁ φίλος του θεωρεῖ αὐτὸν ἀνάξιον τῆς ἐμπιστοσύνης του, ὡς ἐκ τούτου μεγάλως ἤρξατο ἐπιθυμῶν, ὅπως πείσῃ αὐτὸν περὶ τοῦ ἐναντίου, νὰ κάμῃ δέ, ὥστε ὁ Ἀντιζίστρωφ νὰ πεισθῇ, ἐπὶ τέλους, εἰς τὴν σταθερότητα τῆς φιλίας του, εἰς τὴν ἀναμφίβολον καὶ εὐσταθῆ ἀσφάλειάν του. Ἐπεθύμει νὰ διαπράξῃ τι, νὰ ἐκτελέσῃ